

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Листопада Олександра Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 551 Цивільного кодексу України, пункту 2 частини першої статті 374 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
15 квітня 2021 року
№ 67-1(II)/2021

Справа № 3-56/2021(130/21)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровської Галини Валентинівни – головуєчої,
Мойсика Володимира Романовича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Листопада Олександра Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 551 Цивільного кодексу України, пункту 2 частини першої статті 374 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Листопад О.А. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині третьій статті 8,

частині четвертій статті 13, частинам четвертій, сьомій статті 43, частині першій статті 129 Конституції України (конституційність) положення частини третьої статті 551 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) та пункту 2 частини першої статті 374 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України).

Частиною третьою статті 551 ЦК України передбачено, що розмір неустойки може бути зменшений за рішенням суду, якщо він значно перевищує розмір збитків, та за наявності інших обставин, які мають істотне значення.

Відповідно до пункту 2 частини першої статті 374 ЦПК України надано право суду апеляційної інстанції за результатами розгляду апеляційної скарги скасовувати судові рішення суду першої інстанції повністю або частково і ухвалювати у відповідній частині нове рішення або змінювати рішення.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Печерський районний суд міста Києва рішенням від 21 жовтня 2019 року задовольнив позов Листопада О.А. до Акціонерного товариства „Українська залізниця“ щодо стягнення заборгованості із заробітної плати, грошової компенсації – втрати частини заробітної плати у зв’язку з порушенням термінів її виплати та суми середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні.

Київський апеляційний суд постановою від 11 січня 2021 року апеляційну скаргу Акціонерного товариства „Українська залізниця“ задовольнив частково, змінивши рішення суду першої інстанції в частині позовних вимог про стягнення середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні, зменшивши його розмір.

Верховний Суд ухвалою від 10 березня 2021 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Листопада О.А. щодо постанови суду апеляційної інстанції.

Автор клопотання стверджує, що застосування судами оспорюваних положень ЦК України та ЦПК України порушує його конституційні права та

гарантії, зокрема на судовий захист, справедливий суд, соціальну справедливість, заробітну плату.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Листопад О.А. зазначає, що порушено його конституційні права та гарантії, зокрема на судовий захист, справедливий суд, соціальну справедливість, заробітну плату, не нижчу від встановленої законом, та своєчасність одержання винагороди за працю.

Разом з тим, як свідчать матеріали конституційної скарги, автор клопотання скористався правом на судовий захист, зокрема ухваленими у його справі судовими рішеннями встановлено порушення його прав, стягнуто заборгованість із заробітної плати, грошову компенсацію втрати частини

заробітної плати у зв'язку з порушенням термінів її виплати та суму середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні.

Згідно з ухваленими у його справі судовими рішеннями позовні вимоги Листопада О.А. не були задоволені лише в частині стягнення середнього заробітку за час затримки розрахунку при звільненні в обчисленому ним розмірі, розмір був встановлений судом апеляційної інстанції з наведенням відповідного обґрунтування в остаточному судовому рішенні. Саме з цією частиною постанови Київського апеляційного суду від 11 січня 2021 року не погоджується Листопад О.А. і стверджує, що „судом апеляційної інстанції не було взято до уваги та не враховано ані майновий стан позивача, що не дав можливості звернутися до суду за захистом своїх прав, ані факт проживання позивача на окупованій території, ані недобросовісну поведінку відповідача“.

З аналізу судових рішень вбачається, що всупереч твердженню автора клопотання, положення частини третьої статті 551 ЦК України суди у своїх рішеннях не застосовували.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (окремі його положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право (Ухвала Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(І)/2018, Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(ІІ)/2020).

Аналіз конституційної скарги вказує на те, що Листопад О.А. фактично висловлює незгоду з судовими рішеннями у його справі, однак така незгода не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень ЦК України, ЦПК України в розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Листопада Олександра Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 551 Цивільного кодексу України, пункту 2 частини першої статті 374 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

